

[Jytte Hilden]

mig, medens jeg sad og lyttede til debatten, i fuldstændig skærende modsætning til de forvirrende tal og den forvirrede tale, som den radikale ordfører lagde for dagen heroppe. Det hvirvlede rundt med ting og sager, som ikke står i det konkrete forslag, vi diskuterer i dag, og som intet hold har i virkeligheden. Ekstra ærgerligt er det naturligvis, at fru Kirsten Lee end ikke har tid til at blive og høre diskussionen.

Særlig morsomt blev det, da fru Dagmar Mørk Jensen sagde, at fru Kirsten Lee har optrådt som privatperson i et udvalg som formand, men at man ikke skal tage det så tungt, for når hun taler på Det Radikale Venstres vegne, er det noget helt andet. Vi ved godt, for det har vi set af og til, at der kan være en vis splittelse i den radikale gruppe. Men vi var ikke klar over, at denne splittelse gik så langt som til, at den enkelte person havde forskellige meninger, alt efter i hvilken regi man optrådte. Det er godt nok lidt ærgerligt. Men jeg har stor tiltro til, da jeg har megen respekt for alle de radikale folketingsmedlemmer, at også De Radikale med tiden vil kunne forstå værdien af at gøre en særlig indsats for børnene og for børnefamilierne.

Jeg skal sige tak til hr. Agerschou, og det gør jeg såmænd ikke alene med et smil, men også med ro i sjælen, forstået på den måde, at det er rart, at der rent faktisk er mennesker også i dette Ting, som både kan læse og forstå et forslag ud fra de intentioner, der er lagt ned i det. Det synes jeg SF's indlæg bar præg af, og det er også et godt afsæt for den diskussion, vi skal have med de mennesker, som dette her angår, nemlig børnefamilierne.

Til hr. Henrik Toft fra Venstre og fru Lizzie Lichtenberg fra Det Konservative Folkeparti skal jeg sige, at der ikke er nogen som helst modstrid i nogen af de udtalelser, som forskellige prominente og mindre prominente socialdemokratiske folketingsmedlemmer har fremsat, hverken før eller efter jul, i går eller i dag – eller i morgen med for den sags skyld. For hele pointen i det, vi siger, er, at der er låg på det offentlige forbrug, og at der heller ikke er tale om yderligere private forbrugsstigninger. Men det skærper vores interesse for en behård fordelingspolitik, altså en anden fordeling af midlerne i dette samfund, og det er jo en helt anden tale. Jeg ved godt, at Venstre er klar over, at det drejer sig om fordelingspolitik. Vi ønsker altså

bare at fordele til andre steder end lige netop landbruget.

Med disse ord vil jeg altså understrege, at der ikke er nogen modstrid i vores ønske om en ansvarlig økonomisk politik og en social retfærdighed til fordel for de grupper i vores land, der har det dårligst. Når jeg siger dårligst, er det, fordi en børnefamilie – selv hvis der er to forældre – der består af far, mor og 3 børn, faktisk har mindre til sig selv end mange af de pensionistgrupper, som vi alle sammen har forståelse for har brug for forskellige ydelser – det kan være boligydelse, varmhjælp og lignende – fordi de tager den store opgave på sig at opdrage næste generation. Jeg undrer mig unægtelig over nogle af partiernes ordførere, som ikke forstår, at vi selvfølgelig kun får et bedre Danmark, hvis der hersker optimisme og kreativitet hos dem, der skal føre landet videre. Det er hele pointen i at gøre noget for børnefamilierne. Det er dér, afsættet for et nyt Danmark ligger, og det er derfor, denne behårdede fordelingspolitik interesserer os så meget.

Fru Yvonne Herløv Andersen var – helt på linje med socialministeren, og det er sikkert ikke noget tilfælde, for de kommer fra samme parti – inde på, at der var nogle problemer, der skulle løses, og det er vi ganske enige i.

Til fru Jane Oksen fra Fremskridtspartiet er der måske ikke meget andet end at sige: ak ja. Jeg deler hverken fru Jane Oksens synspunkter eller hendes måde at se tingene på. Og det gælder såmænd ikke blot mig – det gælder hele Socialdemokratiet.

Til Kristeligt Folkepartis ordfører, fru Merethe Due Jensen, kan jeg sige, at jeg har respekt for, at man kan have et andet familiepolitisk syn end det, Socialdemokratiet har. Det bøjer jeg mig for, og jeg tager hatten af for, at det bliver udtrykt på den måde og ikke blot som en påstand om, at det er et økonomisk flip, et paradeforslag eller de andre sære adjektiver, som er blevet brugt om vores forslag. Vi har en anden opfattelse af, hvad der er familiens rolle, og hvilken rolle kvinderne spiller i vort samfund. Men vi er naturligvis enige i, at andre må have et andet synspunkt. Og jeg synes som sagt, at det er et af de mere redelige indslag, der har været i diskussionen fra den borgerlige side af salen.

Dog kunne jeg godt tænke mig at stille det spørgsmål: Hvad mon det ville koste, hvis for-